

Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 102.

Tredie Session.

37te Møde.

Løvedagen den 6te December.

(Fortf.)

Tscherning (fortf.): Disse Anskuelse om Begrændsninger i Næringsfriheden ere for Diebliffet komne til en Udvikling gennem forskjellige Domme; som, naar man analyserede og undersøgte dem alle sammen med Hensyn til Berettigelsen til at handle med Ost, Æg og Svovlstikker, ville stille sig paa et ligesaa common Standpunkt, som disse Afkomster, til gennem at handle med Silke at komme til at handle med Smør. Der er ikke mere sand og fornuftig Udvikling i det ene end i det andet. Dermed skal jeg paa ingen Maade sige, at disse Domme ikke have været retfærdige eller nødvendige; men, have de været nødvendige, som de ere, saa tjene de kun til at bevise, at Loven, som den er, ikke kan bruges; dersom de Domme, som ere faldede i alle disse Sager, ere fornuftige Domme i Henhold til Loven, saa er Loven ufornuftig i Henhold til Virkeligheden.

Hvad det Krav paa Regjeringens Omsorg for Haandværksdriften angaaer, som for Diebliffet udvikles med saa stor Bestemthed, maa man vel lægge Mærke til, at det egentlig kun indeholder et Forlangende for at sørge for de Nærstående; de forestille dem, at skaffe denne Forsørgelse for de Nærstående ved en Næringslovgivning, der skulde være af en beskyttende og i visse Maader indskrænkende Natur. Men heri ligger et Skindbrag, og det er det, man jo før jo hellere skal forebygge. Man kan skaffe Forsørgelsesmidler til en vis Klasse af dem, der ved at slutte sig til Loven, som den er, ere blevne vildblede og uforsørgede, men man kan ikke ved at udgive en Næringslovgivning i den Retning, der foreslaaes, skaffe

dem Forsørgelse. Vilde man prøve paa at forske Forsørgelse gennem en Næringslovgivning, da maatte man forsøge paa i enhver Retning at kunne sige „Landet behøver de og de Mængder, og til at tilveiebringe de og de Mængder af de og de Gjenstande behøves saa og saa mange Personer af saadan og saadan Bestaaffenhed; flere maa der ikke være, og færre skal der ikke være“. Saalænge man ikke kan det, er Alt, hvad man gjør for at begrænse Næringsforholdene, et Skindbrag, indbefattet de Duellighedsprøver, man har tænkt sig overført fra Kjøbstæderne paa Landet. Den Mand, som forbereder sig til en Duellighedsprøve, han forestiller sig, at han ved at have afslagt den har erhvervet en forøget Afkomst til at ernære sig ved sin Bedrift, hvorpaa han har lagt for Dagen i en Prøve, at han er i Besiddelse af den fornødne Dygtighed. Men, naar Staten ikke begrænser Antallet af dem, der gjøre Prøver, saa tilskikrer Staten dem Intet, og naar den lader den Forestilling vedblive hos ham, at Prøven giver en Afkomst, og den dog ikke sikrer ham Afkomst gennem denne Prøve, da lader den bestaae et Skindbrag. For Staten altsaa ikke i Næringslovgivningen driste sig til at indskrænke Antallet af Haandværksdrivende i enhver Retning og fordele dem efter et vist Forhold over de forskjellige Dele af Landet, saa ophæver den dette Krav, som den giver de forskjellige Personer gennem Duellighedsprøven paa at skaffe dem Erhverv, saa siger den til Enhver: Ernær dig i din Stilling, som du bedst kan, og bevæg dig i alle forskjellige Retninger af Erhvervsgræne, som du bedst kan, saa bliver Staten staaende ligeoverfor Næringsdriften paa et simpelt Standpunkt og regulerer Haandværksdriften paa de forskjellige Steder enten communtalt — saa bliver det Commuens